

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ג'ל היום" מבקשים ותובעים מחקב"ה, כפי שילד מבקש
מאביו שבשמים שיפלא את מבוקשו - "וי וואנט משיח נא!"

ראר סטוד 4

ערב שבת קודש פ' וישב
הי' תהא שנת סגולה

רפ"ו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ר' אפרים ב"ר אבהו: אין צונא אלא רע אינענער עבודה פון י"ע מצוה ומהרה אורי (על פניה
 ביה), דארו א איר פארשפרייטן די ליכטיקייט פון אירשיקייט און תמיצ און ברוח. אין רע
 פביה אן רשות הורבס ארום אים, בין אז דאס ווירקט און פועלט א ביטל וכלין (כלא) און די
 וואס הייבן מורדס (תומדאן) און דאס אייבעשפן רען בדי און אין זייער דזייערסקעס דענה
 (גולא), און אז זיי ווערן איבערצעמאכט צו סוב וקדושה.
 ב) גרמ תעבה צניט פון א כעפון פון יסופין הולין מיט לויים (מי רע יעבד פשוט און אלע
 אירן כופן חזק, וואס דאס באדייט אז מ'דארף שטערקן מוסרין ויין אין י"ע מצוה ומהרה אורי - מי
 בא ויר אליין און ווי/באלען בחתך/דעם ארום. /
 ג. אין דעם לימוד פון תעבה דעם יאר - אי פאראן א וידוש - אז תעבה הורבס זיך אן (און ענדקט
 זיך) אין דעם טאג פון שבת קודש [נסף ארויף דעם וואס דעם גאנצע יאר וואס דיך אנגעהערן מיט א
 שבת] - וואס לויט דער החלה שפעלט זיך ארום דער גייסט פון דעם גאנצע יאר (אלע ימי החנוכה);
 י"שבת קודש באה"ט - קדושה רעם אפשידדע און באזעצערע אנגעטוילסקייט (והכלה) פון קדושה
 (גלב חול).
 באמת איז דער ליעבן פון א איר - בודנה י"שבת, ווייל יאיר נבואתי לשמש את קורי, און תורה זאגט
 אן: י"ל מנשך יהי לם שמים' און י"כל דודך דעתי - און אז זיין גאנצע לעבן דארף זיין
 דורכענדורגען מיט קדושה - וויילקייט - געטליכקייט.
 אין י"שבת גופא זיינען פאראן דונג: ס'איז ניט גליין די קדושה און די הנהגה ביטל החול
 לגבי די קדושה ביטל השבת ווען ס'איז אנגעשיידט פון עובדין וחול: און איר בא אירן איז ניט
 גלייך די קדושה (שבת) פון א י"כל יתעב-פאן-ה' קדושה פון עובדין וחול: און איר בא אירן איז ניט
 אנגעט, לגבי א געשעפטסטאן וועלכע טוט זיין ארבעטן לשם שמים.
 און דער אונטערשייד איז גאר אינפארן: אין די וואכערקע טעג, און וואכערקע ארבעט - אין די
 קדושה אנגעטאן אין י"לבישים פון חול, און א איר דורך זיין עבודה איז מבלה די פאראלעלע קדושה
 דערין; דאקען שבת, און אין תורה (ויילעג) טעטיקייטן - שטייט די קדושה/לכהלה בכלי (אן
 לבישים).
 און אין דעם באשייט דער ארעפער פון תעבה וועלכע הויבט זיך אן מיט שבת: ס'באקאפט דעמילט כח
 אז די עבודה פון י"ע מצוה ומהרה אורי (אין חנוכה) זאל מ'בלעהלה זיין א י"שבתקע, בלויז (ניט ווי
 דאס איז אנגעטאן און פארדקט אין י"זאנערקע' לבישים), און דאס - די החולה - וויקט אז און זאל
 זיין די עבודה פון אלע טעג פון חנוכה - אז איר די וואכערקייט אין זיי (כולל - איר דער חתך
 און תומדאן) זאל זיין אינגאנצן דורכענדורגען און דורכענדורגען מיט שבתקייט.
 ווין אונטערשיידענע איר אין חלוקה נג ראשון דענה (כערב שבת): מ'דאט אנגענומען דעם נג א פשר
 זמן פאר שבת: איער - דאס איז די חלוקה פון נג ראשון דענה - שבת (זאגט דערפאר דארף דער נג חלק
 אריינפאלן אין שבת).
 די קביעה פון זייט ראשון (אין/אחריין) פון תעבה ביטל השבת שטייבט אין אונטער די שייכה
 פון חנוכה מיט דער גאלה האמיות השלילה [חנות בית המקדש השליש] - ווייל יעדער שבת איז
 פארבונדן מיט יום שבת, און מ'דארף לויז העללים - וואס דעמילט וועט קודשו (שבת) שטיין אנטפלעקט
 אין דער גאנצער ציאה י"המה ליל החנוכה".

- 3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק
 המטרה של "צבאות השם" / משיחת כ"ה כסלו ה'תשמ"א
- 7 זמן הגאולה
 אחרון לא נתפתח / הקשר של פ' השביע והגאולה
- 10 המעשה הוא העיקר
 "פרסומי ניסא" להבאת הגאולה / הוראות למעשה בפועל
- 11 ניצוצות של משיח
 הנה נכנס משיח לבית-מקדש זהו / קטעים קצרים מעניני משיח וגאולה
- 12 וילחום מלחמת ה' - וינצחו!
 משכוננים את עצמם על כל מפלה שהיא "הישג דתי" / שיחה בענין שלמות העם
- 14 כת"ק – פרסום ראשון
 העילוי המיוחד בחנוכה שמתחיל בשבת / מהגות הרבי על שירת נר ה' דחנוכה ה'תש"ז
מערכת "יהי המלך"
 במסגרת: "מיטה משיח" שיעורי "אגודת חסידות תבי"ד", באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדי"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY Ave. #38, 778-6670 (718) • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שבתל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind/

"משיה נא"ו" - זו המטרה שד"רמטכ"ל" העיב עבור "צבאות השם" בדורנו

כשם שנהוג בכל צבא, שכאשר ישנה מטרה מיוחדת - מנוסחים לצבא כחות חדשים, ח"ילים חדשים, בהוספה לאלו שכבר נמצאים בצבא • ער"ז גם בצבא הקב"ה, ב"צבאות השם", שכאשר נוספת המטרה, שצריכים לזרז ולהשיג את הנצחון והבאת המשיח "מהרה" - אזי כהוספה ל"צבאות השם" שהיו בכל הדורות הקודמים ושישנם בשנים אלו - הוא "דוחף" ומזרים כחות חדשים, ללדים וילדות, שלמדו תורה וקיימו מצוות, שיזה הנשק של "צבאות השם" • "כל היום" מבקשים ותובעים מהקב"ה, כפי שילד מבקש מאביו שבשמים שימלא את מבוקשו - "זוי וואנט משיח נא"ו" • תרגום הפשי משיחת כ"ה כסלו ה'תשמ"א - מוגה **פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "ידי המלך"**

א. המטרה והמשימה המיוחדת במלחמה
[של "צבאות השם"] בזמנו היא - כפי שזה עתה הכרתם והודעתם, ובקול גדול - "זוי וואנט משיח נא"ו, שאנחנו רוצים שפשיח יבא עכשיו תיכף ומיד.

ב. תמיד היתה זו הבקשה והתבעה של יהודי - שמשיח יבוא מיד, במהרה.

ולכן אין מקום כלל שיהודי יאמר ח"ו, שהוא אינו רוצה, או אינו אוחז בה' או שלא "יחא" לו - שיכריזו ובקשו "זוי וואנט משיח נא"ו".

אזרי המשימה המיוחדת של הדור והמקופה שלנו, ובפרט בשנה זו - להביא את משיח "נא"ו, תכף ומיד.

ולכן מנוסחים עכשיו ל"צבאות השם" נא"ו:

העילוי המיוחד בהנוכה שמחהויל בשבת ומסתיים בשבת

בקשר עם חג החנוכה, ובמיוחד בקביעות שנה זו, שמתחיל בש"ק ומסתיים בש"ק, מובא בה צילום מיוחד מהמהת כ"ק אדמו"ד מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ג' פ' מקץ, כ"ח כסלו, נר ה' דחנוכה ה'תש"נ - בבית הכנסת, לילדי "צבאות השם" שיחיו בכל קצוי תבל -

להלן פיענוח הכת"י:

מפאת קוצר הידיעה מובאים בזה רק החיבות שהוסיף חרבי בכת"ק:
צו... קענען. לערנט... אין דעם... אין איז... די. נאצער. דער... כהשעור.
בכל הבריאה כולה.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות למה הקדשה ב"יחי המלך"ו

גם מתנה מקוריית, גם הפצה בקנה מידה עולמי
וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מה"י
חדש: ניתן להלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחה
(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתום)

בא"ד"ב: 778-6670 (718)
בא"ד"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

במרוצא, במדרשים ובפוסקים, כל הדברים נאמרו שם, סך הכל באתי לחזור על מה שכבר מודפס שנים רבות, ומה שאני מוסיף הוא אשר כשם שהתורה הייתה תקופה במדבר סיני ובעיירה הקטנה ברוסיה, או בפולניה או בבלצ'יה – כך בדיוק היא תקופה בכל העולם גם כיום, ואף אחד לא יכול לשנות זאת או 'למכור' את התורה! ומי שקונה זאת אצלי, הוא מדרומה. אי אפשר לשנות אפילו קוצו של י"ד – כדברי המדרש (שמו"ד ר"פ ואורא) על שלמה המלך (עליו נאמר "ישב שלמה על כסא ה'"), שגם אות אחת אפילו, הוא לא יכל לשנות, אפילו לא בחייו, עאכ"ל ענין הנוגע לכל עם ישראל בכל תפוצות המלה, ובמיוחד בארץ ישראל!

והטענה שיהודי הישב במקום אחר לא צריך להתערב במקום שני – היא **היפך התורה** האומרת שעם ישראל הוא עם אחד, "אזי אחד בארץ"! בדיוק כמו שלא יכולים לעשות מנין יהודי, גם אם מאה עשרים איש יפסקו כך, כך אי אפשר לעשות מיהודי גוי אפילו אם מאה ועשרים איש יפסקו כך – ועאכ"ל שיהודי הנמצא במקום אחד בעולם הוא דבר אחד (איני זאך) עם כל היהודים בכל העולם כולו, וכפי שכותב אדמו"ר הזקן באגרת הקדוש (ס"א) שבדיאותו של גוף מתבטאת כאשר כל אבר הוא בריא, וכאשר אבר אחד דורש תיקון, חסר בכל האברים, בכל האברים ובכל השס"ה גזין. ממילא מובן שכאשר חסר באבר אחד צרכים שאר האברים להקים ועש ולעוק (מצאנן וגוואלד און א געשרי"י) שיש ענין שאינו כדלבי.

ואלו השותקים, איני יכול לעשות להם מאומה, אך הם עצמם יודעים שזה היפך דין בשרי"ע, שכאשר יהודי בקצוי תבל עושה ענין שאינו מתאים עפ"י שר"ע, הרי כל יהודי – היכן שרק הוא נמצא – הוא מוכרח לומר לו, ובאופן שיקלט אצלו, שהוא עושה דבר שאינו ע"פ שר"ע, וממילא הוא לוקח לעצמו ולכלל ישראל, והוא מזיק כביכול לשכינתא בגלותא – "השוכו אתם בתוך וגו'".

והי רצון אשר בקרוב ממש נזכה לניסים ולפורקן ולגאולות וישועות ונחמות – כשם שר"י "בנינים חיים", כך יהיה "בזמן הזה", ובדרכי נועם ובדרכי שלום, ובקרוב ממש יהיה "זיבנה בית המקדש במקומו" – בירושלים "קדושת מלך רב", אשר לאף גוי אין שמה חלק, וקבוצ נהיך ישראל, ותיקון כל העולם כולו, אשר לא רק שלא יהיו לנו קשיים מכל הגנוים עאכ"ל לא מענייני של היפך השלום, אלא אדרבה "אהפוך אל עינים שפה ברוחה גו' לעבוד שכם אחד" (צפ"ג, ט) "הייתה לה' המלכות" (עוברי כא).

(תרגום חפשי משיחת "ט כסלו ה'תשצ"א - בלתי מונח)

ואם ח"ו ה"מחרה" התעכב עוד כמה שעות – אזי "לישועות קיינו כל היום" – הוא תובע זאת עוד פעם **באותו יום** בתפלת ערבית.

"כל היום" מבקשים ותובעים מחיב"ת, כפי שילד מבקש מאביו שבשמים שימלא את מבוקשו – "ויי וואַנט משיח נא", "מחרה".

מבקשים ממנו בתפלת שחרית, בבוקר, שיהי' "את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח"; ואם ח"ו משיח לא בא עד הזמן דתפלת מנחה באותו יום, הוא אינו מסתפק בה שבתפלת שחרית הוא כבר ביקש זאת, והוא מבקש שוב בתפלת מנחה; ובאם ח"ו משיח לא הגיע עד הזמן דתפלת ערבית, הוא שוב מבקש זאת.

והוא מקוה לזה "כל היום" (לא רק בשעת התפלה):

אע"פ שמתפללים (במשך השבוע) רק שלש פעמים ביום, ובמשך היום ישנו שעות נוספות שאז הוא אינו אומר את המילים "את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח כ"י" – הרי זה רק שאינו **אומר** מילים אלו משך כל היום:

אבל כיון שכל יהודי בתפלתו, כשעומד לפני הקב"ה ואומר לו את האמת – תובע שמשיח יבוא "מחרה", "נא", ותובע זאת ומקוה "כל היום" – אזי התקוה שלו שמשח יבוא "נא", היא **כל היום**; וכל היום הוא מקוה שהקב"ה ימלא את תפלתו שיהי' "את צמת

כל יהודי מתפלל ומבקש במילים ברורות בשמו"ע, כאשר הוא עומד לפני הקב"ה עצמו שאז הוא בודאי דובר אמת, וכאשר הוא

אומר להקב"ה עצמו מה הוא מבקש ממנו – דהיי שיהא רוצה זאת באמת, ולא ח"ו מהשפה ולחוש ("נאָר געוואַנט") –

"את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח", שמשמ תיקי, באופן ד'מחרה", יצמח ויתגלה "צמת דוד עבדך", שזה חולך על משיח (ש"צמת שמו", כמובא במרוצא).

כל יהודי בתפלתו, כשעומד לפני הקב"ה ואומר לו את האמת – תובע שמשיח יבוא "מחרה", "נא", ותובע זאת ומקוה "כל היום"

ויתירה מזו לאחא"ל מוסיפים: "לישועתך [שהישועה מתבטאת ב'צמת דוד עבדך מחרה תצמיח", כפי שאומרים לפ"ז] – "יקונו עבדך" ("של משיח", "צמת דוד עבדך") תרום **בישועתך**! קיינו כל היום" – כל היום הוא מקוה ומבקש שתהי' ה"ישועתך", "את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח",

וידוקא ע"י אמירת כל- זה אי תפלתו היא תפלה שלמה, כפי שאשי כבסת המדולה תקוהו!:

אפילו לאחר שהיא התפלל תפלת שמונה-עשרה בשחרית, ובקש אז "את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח", ועכשיו, **באותו יום**, בוגיע הזמן דתפלת מנחה ומשיח עוד לא הגיע – אזי "לישועתך קיינו כל היום" – גם בזמן של מנחה הוא מקוה ומבקש שוב "את צמת דוד עבדך מחרה תצמיח", שמשיח יבוא "מחרה", "נא",

שהם יתחילו בפועל לעסוק ב"צבאות השם" עם ה"נשיק" של "צבאות השם" – ללמוד תורה ולקיים מצוות,

כדי לנצח, ולמלא את השליחות המיוחדת והמטרה של עקבתא דמשיחא, שלפי כל הסימנים שהמ' אומרת בסוף מס' סוטה אלו הם הימים האחרונים בגלות – וצריכים לפעול את המטרה האחרונה במי הגלות – ה"קץ שם לחישר", לסיים את החישר (והמון) של הגלות.

ותיכף לאח"כ להתחיל האחתלתא דגאולה, הזמן המאיר ("ידי לילכטיקע צייטי") של הגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "צמתח דוד עבדך".

ה. האמור לעיל, שכאשר נוספת לצבא מטרה מיוחדת שצריכים להשלימה במהירות, מגייסים כחות חדשים – זוהי השוואה הקיימת בין צבא של אדם, בשר-דם, לבין כביכול הצבא של הקב"ה, "צבאות השם"; אבל כיון שהמודרב הוא אודות "צבאות השם", מובן, שזה שונה לגמרי ("צאָר אנדערש") מצבא של בשר-דם, עד שיש בניניהם חילוק גדול מאוד:

בצבא שנוסד ע"י בשר-דם, אזי בכל תנועה חדשה ותקופה חדשה כשצריכים להשיג מטרה חדשה – זקוקים ל"נשיק" חדש, לפי צרכי הזמן החדש והמטרה החדשה; אבל ב"צבאות השם", הקב"ה נתן מלכתחילה כוח "נשיק", שאותו "נשיק" הוא פעיל ומשלים את הצנחון במלחמת היצר בדרונו בדיק כפי שהוא השלים זאת בדרות שקדמו לדרונו, שאלי הם – התורה ומצוות ברוי היום יום:

ודי עבדך מותר תצמיח".

ג. כיון שהמשימה המיוחדת של דרונו, דרא דעקבתא דמשיחא, היא כנ"ל – להביא את משיח "מחרה", "נאָר",

. . . אזי כשם שרואים את תהוהו בכל צבא [כיון שכך נקבע והתייחד ע"י הקב"ה צבאו של, ב"צבאות השם"], שכאשר ישנה מטרה מיוחדת, וצריכים למלאותה באופן הכי מהיר – מבינים לצבא כחות ("דיעווערווי") חדשים, חיילים חדשים, בהוספה לאלו שכבר נמצאים בצבא –

עד"כ גם בצבא הקב"ה, ב"צבאות השם", שכאשר נוספת המטרה, שצריכים לזרז ולהשיג את הצנחון דהביאת המשיח "מחרה" –

אזי כהוספה ל"צבאות השם" שהיו בכל הדרות הקודמים ושישנם בנינים אלו – הוא "דוחק" ומוריס ("דוקט" ער אײן און נישקט אײן") כחות חדשים, חיילים חדשים, לידם החדים ונופים, לידים וילדות, שלמדו תורה וקיימו מצוות, שזה הנשק של "צבאות השם",

ועי"כ – יפעלו באופן הכי מהיר את המטרה שהקב"ה, ה"דמטכ"ל" ("קאָמאנדענע-אויסטיק") של "צבאות השם", הציב עבור הדרו שלנו, לשנים אלו ולשנה זו, שנת הקהל, במיוחד –

להביא את הגאולה באופן "דנאָר", עי"כ "צמתח דוד עבדך מותר תצמיח".

ד. וזהו התפקיד והשליחות של כא"א מכמ, של כולכם יחד ושל כל ילד יהודי, ולך או לילדך, היכן שהם רק נמצאים, כיון שהיכן שנמצאים, הם נמצאים שם כבן אברהם יצחק ויעקב ובת שרה רבקה רחל ולאה –

על כל מפלה משכנעים את עצמם שהיא "הישג דתי"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "הקי המלך"

[בנוגע ל"מיהו יהודי"#!:] כשהתחלתי להרחיק על כך ולומר: היתכן, מה יהיה כאן סוף כל סוף? ענו לי: לשם כך צריך שאיזה גוי יבוא וידיעי שהוא התגזיר שלא כהלכה, והוא דרש שירשמו אותו כיהודי, או אז העיתונות תזרוח על כך, ואז יתבוננו מה לעשות; אבל עכשיו המצב הוא שהציבור רודם, אין להם דאגות חוץ מזה, למה לנו לעוררם מחדש, שישנו? אך – טענתי – מילא אם גם הגויים והמתיוונים היו ישינים, הרי "ישכבת וערבת שנתך", אזי בכך כלום שיישנו לבריאות, אך המצב הוא שמורדמים את היהודים הדתיים, משכנעים אותם שהמשיח כבר בא, כבר יש אחלצתא דגאולה ומשכנעים אותם שמיוס ליום מיתווסף יותר ויותר יראת שמים בעולם; משכנעים אותם (כמדובר לעיל) אשר כל החורב עם הדרו הצעיר זהו תהליך שנובה דור חדש שיבנה את הקדושה והטהרה וכו' (כפי שדוברו כאן באיזה כנס, כמדובר לעיל); ומשכנעים את עצמם כי כל מפלה שהיתה, והמנא ליצלו, כמו ניתוחי מחים, היות עבודה בשבת, גזיר כהלכה, סליזיה בשבת – בהכל היו "הישגים דתיים", במילא כאשר אנו הולכים מנצחון אחד לשני אין זמן יותר טוב מזה! וצריכים לצעוק: "שישיו בני מעי"!

תקוותי שהיות וכבר התחלנו לצעוק (בענין מיהו יהודי) יתחילו גם אחרים לצעוק. על דרך גזירי וינה: כשהתחלתי לצעוק על כך לפני שלשה חדשים, שום דבר לא עזר לי – רק אחר כך נמצא איזה עיתון בארץ ישראל, "עז פנים", שלא שם לב להוראות המתקבלות מלמעלה [העיתונות בא"י קיבלה חוראה מובה להוריד את "מיהו יהודי" מסדר היום לא לכתוב על כך – לא לכאן ולא לכאן – גם לטובה. יש צרות נוספות, יש מספיק חדשות וכוונות אחרות. כוונתם בזה היא: כאשר יפסיקו לכתוב, הרי אם יגיע משהו עם טענות, יאמרו לי: תשמע הנושא הזה כבר אבד עליי הכלח, שכחו זמון מכן. והראוי: הציטוונות לא עוסקות בכך] וכך נמשך הדבר גם בנוגע לגזירי וינה, אך נמצא עתון אחד שלא התפעל ופירסם את כל הנושאים עם השמות וכו'.

. . . בעקבות הדברים בהתעוררות זו מסתמא רכשתי לעצמי כמה יחידים טובים... הן כאן והן בחו"ל. אך העיקר הוא, שחדברים אינם דברים שלי, כל מי שרוצה יכול לעיין

(* חלקה הראשון של שיחה זו נדפס בגליונות הקודמים (רפד-ה). תמו"כ.

אָט קומט אַרײַן משיח צדקנו בבית-המקדש זה

. ע"י החחלצות שכל אחד מחליט בעצמו עתה, הרי זה מכריע את הפך ומביא תיפק ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה, כך שתיכף ומיד רואים איד ש"הנה זה בא", אָט קומט אַרײַן משיח צדקנו בבית-הכנסת ובית-המקדש זה, ונשיא דורנו בראשונה!
ותיכף ומיד נמצאים כולנו, כאמור – בארצנו הקדושה וברושלים עיר הקודש ובהר הקודש, ותיכף ומיד ממש.
(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ח טבת, ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

ע"י עצם הדיבור בזה עתה נזכה לגאולה

. ועוד והוא העיקר, שתיכף ומיד יתנו גם **צדקה בפועל**, פרוטה אחת או כמה פרוטות. והרי אי אפשר לדעת... יתכן ("ס'דעכט") שפרוטות ספורות אלה יכריעו את הפך, וממלא העולם יהי תיכף ומיד במלמד ומצב דרובי זכויות, ומכיון שתמולם נידון אחר רוב – הרי הוא זוכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!
ויתרה מזו, ע"י **עצם הדיבור** בזה עתה נזכה לגאולה, משום שיתכן ("ס'דעכט") שמה שהי' חסר לבגאולת הגאולה הוא אך ורק ההדעיה וההחלטה בזה, וממילא לאחרי הדיבור – נזכה עוד לפני תפילת מעריב, לגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו...
(משיחת יום א', כ"ד כסלו ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

הקושא הני גדולה והתירוץ על-זה

מובא בספרים ש"תליקו" זה ראשי-תגיבות – "תשבי יתרי קושיות ואינעביעות", והקושיא הכי גדולה והאנעביעו הכי גדולה שהוא צריך לתרי היא, "זויפל איז א שיעור צו מאַטעוירן אידן אין גלות"!
והתירוץ ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות!
והוא מביא אותם בשמחה וטוב לבב, "אתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.
(תרגום תפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

"יכלו כל נשמות שב(א)ותו איצ ששמו) גוף"
– שיתוספו וצריכים להחוסף "צבאת השם"
חדשים בהתוספה לקודמים,
שיזה כאו"א מכס וכולכם יחד, וע"י
ההשפעה שלכם – גם ילדים יהודים נוספים
בכל מקום וכל המקומות,
עד שכל ילד יהודי וכל הילדים היהודיים
ינסו ל"צבאות השם".

ז. והמכות החדשים,
בהתמשים **באחיו**
ה"נשיק" (שהקודמים
השתמשו), אותם התורה
ומצוות, שזהו "נשיק"
נצחי – בדאי יעליחו
ויביאו את הנצחון על
היצי,

ויביאו את הנצחון
ל"נא", תיכף ומיד.
ואזי "ישראל עושין
תשובה", יהודים – החל
מילדים וילדות והדדים,
שלומומים תורה ומקיימים
מצוות – עושים תשובה,
ומיד הן נגאלין", שמשיה בא "נא".

"ילישיעינד קוינו כל היום": אפילו אם
"יתמתמה", אפילו אם משיח יתעכב עוד מס'
דקות ומבטוח או יום – אזי "קוינו כל היום" –
מקיים ומבקשים מהקב"ה כל היום, שמשיה
יבא "נא" ממש,
גאולה האמיתית והשלימה ע"י "צמח דוד
עבד", מלאך משיחא.

אותו ה"נשיק", אותם התורה ומצוות שנתן
משה רבינו, ש"משה קיבל תורה מסיני" –
ולאחמ"כ "ומסרה", הוא מסר זאת לכל
היודות,
עד ל"תורה צוה לנו משה מרשה קהלת
יעקב" (כפי שהי עתה אמרתם ב"ג הפסוקים
ומאמרי חז"ל) – התורה באה (באופן תמידי)
בתור ירושה לכל יהודי, לכל ילד יהודי, עד
לדורנו זה, בשנה זו ובימים אלו של חנוכה,

**לפי כל הסעיפים
שהגמ' אומרת בסוף
לס' סלושה אלו הם
הימים האחרונים
בגלות – וצריכים
לפעול את המשרה
האחרונה בימי הגלות**

אותה התורה ואותם
המצוות, אותה "תורתך"
ו"חוקי רצונך" בחיי היום
יום, שהינם נצחיים –
מביאים את הנצחון
תמצוי במלחמה עם היצי,
שהו גם הנצחון במלחמה
עם הגלות,
ומביאים את משיח
צדקנו, ונל-ידו – את סוף
הגלות, ואת האתחלתא
דגאולה,
והגאולה
השלימה.

ז. כדי למחר ולהחיש
זאת עוד יותר – זקוקים לכתות וחיללים
חדשים, "צבאות השם" חדשים, שהם יחזקו
את "צבאות השם" שכבר היו עד עתה,
והרי לימוד התורה וקיום המצוות של
"צבאות השם" שהיו עד עתה – "אינו בטליון
לעולם", ובלשונו של אדמו"ר הזקן ש"יחיד זה
למעלה הוא נצחי לעולם ועד": הפעולה
והזכות של לימוד התורה וקיום המצוות
שלחם היא נצחית –
אבל הקב"ה מבקש ונותן כח לזה, שיהי'

אנחנו לא נתפתהז

הנחת: "ועד הנחות המתמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

"ביקש יעקב לישב בשלוח" (פרש"י בפרשתנו לז', כ)

ע"פ תורת הביעש"ט שמכל דבר צריכים ללמד הוראה בעבודת ה', ולאכ"כ מענין בתורה יש ללמוד ג"כ הוראה מהאמור לעיל, הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוח" ואודות טענת בני ישראל שהם מוותרים על הכוש גדול העיקר שיצאו מהמלות:

כאשר יהודי צועק "דאלאז גלות" – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגניקער") בטענה: מה אתה צועק כך? – כבר קדמוני בני ישראל צעקו ככה בהיותם במצרים והם לא הצליחו לפעול זאת ונשארו בבלות כדי לקבל את ה"דכוש גדול", ועד"ז – לפנ"ז יעקב ביקש "לישב בשלוח" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד חנך חושב שתצליח לפעול בצעקותך?!

אדרבה – טוען היצר – ע"י צעקתך אתה עוד יכול להגזי ("אויפיינען") וללרדם שיהי' בדגמת "קפיץ עליו רוגזו של יוסף" כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוח! ומטב יותר שתשאר שקט ואל תצחק, פן תרגז את הקב"ה (ח"ז)...

על זה אומרים לו, שלא רק המענה על טענת בני ישראל, אלא גם טענת בני מצרים (שמוותרים הם על הכוש גדול העיקר לצאת מהמלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאז גלות" ושהם מוותרים על הכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל לצועק שרצונם לצאת כבר מהמלות.

ואדרבה: זקנך (במצרים) הרשה שיפתו אותו ("זיך געלאָזט איינרעדן") שבשביל ה"דכוש גדול" רדאי להשאר בבלות – אבל אתה לא נתון לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הוי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"דכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן המלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע – "לישיעתך קונוי כל הימים", ובשבת וז"ל – "ותחזיקה עינינו בשוב לציון ברחמים", שאת זה אומרים בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי", במילא מובן שמתכוונים לזה באמת, ומתכוונים בפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלו "בשוב לציון ברחמים"!

בטח ישנם בזה פירושים פנימיים, שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבשמה, "אנא סימנא בעלמא", שבדאי הם כוונת אמיתית, אבל אם מכוונים את הכוונות בלבד ולא חושבים על הפיזיש הפשוט, חסר אז בפירוש המלות! משא"כ כאשר מכוונים את הפיזיש הפשוט ולא את ה"כוונת" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להסיף בה את הכוונות! לכל

"פירסומי ניסא"

להבאת דגאולה

...ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא" – ממילא אפילו אם-תזמנצ-למור שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיצא בה) – הרי במי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נט המלחמה ונט החנוכה (של פד השמו) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע ב**ציאת משיח צדקנו בגאולה האמתית והשלילה**, כפי שהגמרא אומרת: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי עשית לו כל הניסים הללו (שיציל מסחרוב ונתת פא מחליו) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בענינו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמנו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמתית והשלילה בפועל ממשי:

ומזה מתקבלת ("האט מען ארויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפיסס אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבה קשורה הגאולה האמתית והשלילה!

ועל-אחת-כמה-לכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כ"ל – יש לראות לוצל נימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לררוד התעוררויות חסידים [או לקרוא לה בשלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי",] בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופגמייות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף וחולק ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משחת ש"פ ויטב, כ"ג כסלו, טבת תתשנ"ב – חנוכה, חנוגות מאידית)

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוחה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר התיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור, שמבקשים התיישבות לא רק כפי שזה מובן אצל הנבוא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורה ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מביני התיישבות! וביחד עם זה – זהו "וישב" בפשוט – התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה המאמני. והענינים שבנתיים – ש"קפץ עליו רוגז של יוסף" – הם רק הכנה בכדי לבוא להתיישבות האמיתית, ולפשוט כבר יצאו ידי חובת כל ענינים אלו, וכבר הגיע הזמן שרתה" התיישבות אמיתית.

(תרגום תפשי משיחת ש"פ וישב התשס"ו – בלתי מתנה)

"לישב בשלוחה" בימינו אלה

. . . אע"פ שכאשר "ביקש יעקב לישב בשלוחה", נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיפק ומיד – הרי הסיבה לכך אינה אלא מפני שהענינו ענינים צדדיים כו', סכנ, יעקב מצדו ה' מוכן לגאולה השלימה לאחר שסיים את עבודת הברורים בבית לבן, ואפילו לאחר העינות ד"החללים רכים גו" – ה' מספיק עינבו של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הברורים, כך שהרי יכולים לבוא מיד למצב ד"לישב בשלוחה" בגאולה השלימה.

וזהו שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הברורים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבואר שיעקב חשב שעשו נחברו כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הברורים והמענה לה – כפי שמבאר בעל הגאולה בתו"א שענין השעבוד יכול להיות גם ע"י העבודה דלילמד התורה: "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא ליבון הלכתא כו". וכן הוא בנוגע לגלותו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח"ו על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים ע"י היגיעה בלמוד התורה, וזהו מהטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה].

אלא שמסיבות שונות (כ"ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכי"ב) – קפץ עליו רוגז של יוסף", וכתוצאה מזה – כללות הענין דגלות מצרים, וכל הגלויות שלאח"י:

אמנם, בימינו אלו, לאחר שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש"כלו כל הקצוני", ובפרט לאחר הבטחתו של אדמו"ר האמצעי שכבר יצאו י"ח כל הענינים דחבלי משיח כו', ועצמו"כ לאחר דבריו של כ"ק מנ"ח אדמו"ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו אלא "לצחצח את הכפתורים".... – הרי בדאי שיכולים לבוא תיפק ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הענין ד"לישב בשלוחה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"א מסדו התשס"ה – בלתי מתנה)

לדאי יש לחשוב את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום יום ויזם וכמה פעמים, לדאות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדבה – לשם זה נבראו העיני בשר, כדי שיהיו בשלמות, ושהו דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלמות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהילים, והובא בר"ק, בשבלי הלקט, ברוקח וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדייק הלשון בהלכה – **לתבוע**, שהוא תובע מתי כבר תבא הגאולה;

ועד שההד"א כותב, שע"י עצם הקיוו והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה;

צריכים לצעוק לכהן שרוצים כבר לישב בשלוחה

וזוהי ההוראה שלומדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוחה":

היצר הרע (ה'קולומנקער') רוצה לנצל את סיפור הגמרא בזה שמדגיש בעיקר את המענה על הטענה, שכדאי להשאיר עוד בללות בשביל ה"רכוש גדול". ועד"ז אצל יעקב, שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגז של יוסף";

אבל יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיה גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצריכים** לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוחה; וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו – למדים הוראה לאחר"כ גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן ארוך יותר בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול" – שמהו למדים, שלאחרי יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלים כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוסף עוד עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות – ובמילא אין סיבה להחזיק את בני ישראל הלאה בגלות;

ועפ"ז גם יובן מדוע התורה מספרת את הסיפור, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת התיירין של הקב"ה? אם התורה לא היתה מספרת זאת, הרי היצר לא ה' יכול לכאורה לבוא בטענה שלא צריכים עתה לצעוק כינו שזה בין כך לא יעזור, כפי שה' אזו;

והביאור בזה – שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירין, ה' בא היצר ושואל את השאלה ומברצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת **התורה**, בכדי לבטל ("באנוארענין") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את התירין ע"ז, כך שיהודי לא יפסיק מלצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד; וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב: